

Evangelí del diumenge de la setmana XXIX de durant l'any: pregar dia i nit

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXIX de durant l'any. “¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?” El Senyor, que ens escolta sempre i coneix les nostres dificultats, sap millor que nosaltres, però, què necessitem. De vegades és millor que en dilati la resposta per donar-nos el temps que

calgui per destriar allò que ens convé més.

Evangelí (Lc 18, 1-8)

Jesús els va proposar una paràbola per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir:

—En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l’anava a trobar sovint i li deia:

—Fes-me justícia contra l’home amb qui tinc un plet.

Durant molts dies el jutge no en feia cas, però finalment va pensar: “Jo no tinc temor de Déu ni consideració pels homes, però aquesta viuda m’amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.”

I el Senyor va afegir:

—Fixeu-vos què diu aquest jutge, que és injust. ¿I Déu no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia? ¿Els tindrà esperant? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?

Comentari

Al capítol anterior de l'Evangelí de sant Lluc, Jesús havia parlat sobre l'arribada del Regne de Déu a la Parusia, al final dels temps.

Continuant amb el mateix tema, ara es pregunta: “el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?”. Per què Jesús s'ho pregunta? Amb la paràbola que acabem de llegir fa notar que molts dels seus seguidors, gent que pregunten, potser no tenen una fe tan ben formada ni tan sòlida

com ells s'ho pensen i els vol ensenyar quelcom.

El problema és força actual. No ens ha passat mai que, davant d'una necessitat que considerem urgent, acudim a demanar ajuda al Senyor en la pregària i no obtenim resposta? Jesús és conscient que així passa moltes vegades, i també que hi ha persones que, com que no obtenen aviat allò que estan sol·licitant, es desanimen, desconfien del poder de la pregària, i fins i tot es queixen de Déu i se n'aparten.

Pensant en ells i en nosaltres, Jesús proposa una paràbola amb dos protagonistes: un jutge inic i una viuda a qui no feia cas. El jutge hauria d'escoltar les parts i dictar una sentència justa segons la Llei de Moisès. Els jutges, segons el llibre de l'Èxode, havien de ser “homes de vàlua, que reverenciïn Déu, homes de confiança, que no es deixin

subornar” (*Ex* 18, 21), però aquest era un personatge inic, sense escrúpols.

Per la seva banda, les viudes que no tenien recursos eren, juntament amb els orfes i els estrangers, les persones més febles i desprotegides de la societat; i per això diu el llibre del Deuteronomi que Déu mateix “fa justícia als orfes i a les viudes; estima els immigrants” (*Dt* 10, 18). La dona viuda de la paràbola, en veure el poc cas que el jutge li fa, recorre a l'únic procediment que té al seu abast: insistir una vegada i una altra, amb perseverança, fins i tot amb pesadesa, fins que aconseguix doblegar l'actitud del jutge. Aquest, fart d'escoltar-ne els precs, acaba per accedir a allò que ni el respecte a Déu ni als homes havien obtingut: “però aquesta viuda m'amoïna tant que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més” (v. 5).

“Per tant”, comenta el Papa Francesc, “aprenguem de la viuda de l'Evangelí a pregar sempre, sense cansar-nos. Era valenta, aquesta viuda! Sabia lluitar pels fills. Penso en moltes dones que lluiten per la família, que pregunten, que mai no es cansen. Un record avui, de tots nosaltres, per a aquestes dones que, amb la seva actitud, ens donen un testimoni de fe autèntica, de valor, un model de pregària”[1].

Jesús extreu la conclusió de la paràbola seguint el procediment rabínic del *qal wa-jòmer*, que és un argument *a fortiori*: si passa això... amb molta més raó, això passarà un altre. Si un jutge injust es mou davant la insistència, Déu, que és just i a més Pare misericordiós, com no farà justícia als seus fills quan hi acudeixen confiadament?

Jesús ens assegura que Déu ens escolta des del primer moment,

encara que tinguem moments de cansament i desànim quan la nostra pregària sembla ineficaç. Però la pregària no és una vareta màgica que fa realitat tot allò que volem. El Senyor, que ens escolta sempre i coneix les nostres dificultats, sap millor que nosaltres, però, què necessitem. De vegades és millor que dilati la seva resposta per donar-nos el temps que calgui per destriar el que ens convé més.

Mons. Fernando Ocáriz ens ensenya que “emprendre cada dia una vida d’oració és deixar-nos acompanyar, en els bons moments i en els dolents, per qui millor ens comprèn i ens estima. El diàleg amb Jesucrist ens obre noves perspectives, noves maneres de veure les coses, sempre més esperançadores.”[2].

[1]Papa Francesc, *Àngelus*, 20 d'octubre del 2013.

[2]Fernando Ocariz, *Missatge del Prelat*, Vancouver, 10 d'agost del 2019.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xxix-de-
durant-lany-pregar-dia-i-nit/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxix-de-durant-lany-pregar-dia-i-nit/)
(02/04/2026)